

Anni Albæks prædiken 3. søndag efter påske

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato

11. maj 2025

Sted

Møllevang Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 16, vers 16-22

Salmer

Når æbletræets hvide gren
Kom, Gud Helligånd, kom brat
Nu ligger vejen øde

—

Guds fred er glæden i dit sind
Jesus lever, graven brast
Frydeligt med jubelkor

- 1 Der findes døre,
der kun kan åbnes
af en anden.
- 5 Sådan skriver Helle Søtrup i digtet ”overgivelse no. 1” i digtsamlingen ”Armeret med fjer” (s. 65).

Men ganske få sætninger får hun sagt, at vi har brug for andre mennesker – vi kan ikke alt selv, og vi skal ikke alt selv.

- 10 For der findes døre i vores liv, som vi ikke selv skal åbne – veje vi ikke kan gå ad, medmindre en anden viser os den.

- 15 Vi er skabt til fællesskaber, helt fra begyndelsen, hvor Gud skaber to menneske på én gang til at tage vare på jorden og alle dens ressourcer.

Der står i kontrast til megen af den tale, der er om i mennesket i vor tid. Vi lever i individualismens tidsalder. Vi har frigjort os fra fællesskabets bånd, og vi kan selv være med til at definere og forme vores identitet.

- 20 Vi har lige afholdt konfirmation her i kirken – og både her og over hele landet, siger de smukke unge mennesker ja. Men vi får tit konfirmationens intention og

25 mening galt i halsen, fordi det er så nemt at komme til at konkludere, at dåben
først rigtig gælder, når den døpte siger ja til Gud. Vi siger med individualismens
briller, at nu skal de unge mennesker selv vælge om de tror på Gud. Som om
troen er vores valg – som valgte man hvilket sko, man skal have på morgenen.

30 Men troen er ikke så meget et valg, som det er en overgivelse. En given slip på alt
det, der siger, at det er valg fra vores side. Og nogle gange en given slip på det,
der siger, at troen ikke kan passe – at det er for vildt og stort – for modstridende
og ufornuftigt at tro. Men man kan ikke lade være – og man tror alligevel og på
trods af fornuften.

35 Konfirmationen er Guds evige ja til os mennesker. Den markere slutningen på
et forløb, hvor de unge har lært om kristendommen, kirken og menigheden hver
gang de har siddet her i kirken og ikke mindst er blevet budt velkomne i
fællesskabet af jer.

40 Konfirmationen er ikke individets valg, men det, at man heldigvis ikke behøver
vælge alt her i livet, for noget er givet på forhånd. Nemlig Guds kærlighed.

Der findes døre,
der kun kan åbnes
45 af en anden.

Og sådan en begivenhed er konfirmationen. Derfor giver det med kristne briller
heller ikke mening at have en "selvformation", som er det nyeste skud på
stammen for de unge mennesker, der ikke vil konfirmeres, og som nu mangler et
50 overgangsritual. Og selvfølgelig skal noget andet stå i stedet for, så de unge kan
få et overgangsritual – men set herfra – som kristne – kan mennesket slet ikke
stå alene. Vi ville vælte rundt, hvis vi stod helt alene, og alene skulle bekræfte os
selv.

55 Konfirmationen kunne egentligt gentages hver søndag for os alle, fordi den i sin
grund skal gøre os opmærksomme på vores døb – det er som at sige til
hinanden: husk nu at du er døbt.

Herinde får vi nemlig noget givet – herinde er det ikke den enkelte, der skal
60 bekræfte noget overfor Gud. For Gud ved det allerede. I Guds øjne er vi altid
allerede elsket, som nu afdøde musiker Peter Bastian siger i sin bog af samme

navn.

- 65 Her får vi noget givet, også når vi slet ikke, overhovedet eller aldrig nogensinde kan gøre os fortjent til det. Herinde klipper Gud de kæder af selvhad, bebrejdelse, fortrydelse, synd og skam over med sin store kærligheds boltsaks. Herinde fjerner Gud alle de tunge kæder, der holder os nede og gør os stumme og lamme – og sætter os fri. Husk nu at du i dåben er Guds barn – du er fri, og
70 det vil du altid være.

Vi får lov at få gå ud herfra med Guds kærlighed og nåde. Det er ikke gråden og klagen, der får det sidste ord i vores liv, selvom vi må erkende, at de også er livets følgesvende.

75

Trængslen skal afløses af glæde. Det er løftet. Det holder vi gudstjeneste på hver søndag – det døber vi på – og det modtager vi nadver på – det danner vi fællesskaber på.

- 80 Trængslerne skal afløses af glæde. Men en glæde, der er større og dybere end bare det at være glad en dag. For det er ikke bare en følelse, men derimod en måde at være til i verden på. En ny modus i tilværelsen, hvor vi ved, at efter smerte kommer glæde.

- 85 Jesus sammenligner det med en fødende kvinde, der oplever store smerter, men når hun har født et menneske til verden, så er trængslen over, og afløst af glæde.

- Og også her står det klart, at Gud virkelig har skabt os til fællesskaber, for ingen mennesker kan fødes uden en mor, ligesom det er svært at lære om kærligheden uden at blive elsket. Det er svært at blive tilgivet uden at have gjort noget
90 forkert. Det er svært at leve uden andre.

- Der findes døre,
der kun kan åbnes
95 af en anden.

Vores fællesskab her på jorden – den måde vores liv er lagt i hænderne på andre – er et ekko af Guds guddommelige vilje.

- 100 Evangeliets ord til denne søndag – Jesus der taler til sine disciple om, at han skal

afsted, og de ikke kan se ham – er en del af tale, som Jesus holder ved bordet skærtorsdag. Han ved allerede nu, hvad der vil ske, og at han om få timer vil blive fanget af soldater. Forrådt med et kys. Han ved, at han skal dø – smerten står forude og venter på ham.

Og den venter på hans disciple, som efter hans død, bliver spredt for alle vinde. De står ikke sammen som en gruppe, men går hvert til sit af frygt og skuffelse. Jesus kunne dø, selvom han havde sagt, at han var menneskesønnen. Og ikke bare dø, men dø på den mest fornedrende og smertefulde måde – i tortur og mørke, skulle den mand, de havde fulgt og tilbedt dø.

Jesus siger det til dem, ganske få timer før det skal ske, og selvfølgelig forstod de ikke, hvad han sagde. For de kunne slet ikke forestille sig et liv uden den fysiske Jesus ved deres side.

Og vi kender jo historien – beretningen om Langfredagens smerte, påskelørdags tomhed og stilhed, og så solopgangens lys, der baner sig vej gennem verdens mørke – og Marias ord, der den morgen lød på vegne af os alle: Rabbuni. Og en dag er det os, der vil sige de ord, når vi ånder ud for sidste gang, og slår øjnene op i evigheden: Rabbuni.

Det er glæden – den dybeste glæde.

Det er den sidste dør i livet, som vi ikke selv kan åbne, og som Jesus har åbnet for os. Opstandelsens dør – glædens dør.

Vi lever på et løfte. Givet i dåben, bekræftet ved nadverbordet – fortalt fra Bibelen.

Og derfor sang vi før:

”Se, lyset bryder gennem,
og alt begynder nu,
fordi jeg hører stemmen:
”velsignet være du!”
(Nu ligger vejen øde hen)

Amen

Kilde

Manuskript taget fra <https://ojetderser.blogspot.com> med tilladelse fra taler

Kildetype

Dokumentation på online medie

145

Tags

3. søndag efter påske, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-3-sondag-efter-paske>

150

155

160

165

170

175